

Nr 97.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anvisande av medel för främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar; given Stockholms slott den 7 mars 1924.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro,
enligt Dess nådiga beslut:

GUSTAF ADOLF.

David Pettersson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 mars 1924.

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN och PETTERSSON.

Departementschefen, statsrådet Pettersson anför:

Enligt de propositioner, som Kungl. Maj:t förut i dag beslutit avlåta till riksdagen med förslag om utsträckande av 1923 års skogsvårdslag att från och med den 1 januari 1925 gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland beträffande de skogar, som nu lyda under den s. k. dimensionslagen, samt om tillämpning i sagda läns landstingsområden från och med den 1 oktober 1924 av förordningen angående skogsvårdsstyrelser, skall den tillsyn å nämnda skogar, som för närvarande utövas av vissa tjänstemän vid skogsstaten, helt upphöra från och med förstnämnda dag, samt dessa skogar ställas under uppsikt av två skogsvårdsstyrelser, som skola inrättas en i vardera av Västerbottens och Norrbottens läns landstingsområden. I

Bihang till riksdagens protokoll 1924. 1 saml. 72 häft. (Nr 97.)

propositionerna förutsättes, att sagda skogsvårdsstyrelser skola träda i verksamhet den 1 oktober 1924. Jag anhåller nu att för Kungl. Maj:t få anmäla dels frågan om reglering av förenämnda skogsstatstjänstemäns tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925 och dels frågan om anslag för upprätthållande av de nya skogsvårdsstyrelsernas verksamhet under tiden 1 oktober 1924—31 december 1925. Därjämte torde jag i detta sammanhang få underställa Kungl. Maj:ts prövning jämväl en fråga om anslag till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar med flera områden, vilken fråga äger samband med frågan om anslag till berörda skogsvårdsstyrelser.

Frågan om reglering av den för dimensionslagens handhavande anställda skogsstatspersonalens tjänstgöringsförhållanden.

Vad först angår spørsmålet om reglering av omförmälda skogsstatstjänstemäns tjänstgöringsförhållanden efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustlandeten torde jag till en början få redogöra för de olika kategorierna av dessa tjänstemän samt deras huvudsakliga befattning med ifrågavarande skogar.

De olika kategorierna av hithörande skogsstatstjänstemän och deras huvudsakliga tjänsteåligganden.

Enligt gällande instruktion för domänverket av den 11 februari 1921 (nr 64) utövas tillsynen å de under dimensionslagen nu lydande skogarna dels av skogsingenjörer, skogsfogdar och tillsyningsmän, dels ock av överjägmästarna i de distrikt, där dessa skogar äro belägna. Ifrågavarande distrikt utgöras av Övre Norrbottens, Nedre Norrbottens, Skellefteå och Umeå distrikt. Förstnämnda tre kategorier tjänstemän hava till uteslutande uppgift att öva tillsyn över dimensionslagens tillämpning å skogarna i fråga, under det utövändet av sådan uppsikt utgör endast en mindre väsentlig del av berörda överjägmästares tjänsteåligganden.

Vad först angår den för dimensionslagens tillämpning särskilt anställda skogsstatspersonalen, äro skogsingenjörer och tillsyningsmän ordinarie, skogsfogdarna extra ordinarie tjänstemän. Enligt instruktionen för domänverket äger domänstyrelsen förordna extra ordinarie skogsingenjörer och extra ordinarie tillsyningsmän till det antal, som domänstyrelsen bestämmer, ävensom erforderligt antal extra tjänstemän.

De ordinarie skogsingenjörerna förestå skogsvårdsområden och handhava inom dessa områden de åligganden, som enligt dimensionslagen ankomma å skogstjänstemän. Antalet av dessa befattningshavare bestämmes enligt gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket den 22 juni 1920 (nr 493) av Kungl. Maj:t och riksdagen och har senast fastställts till 11. Med hänsyn till den ökade aktualitet frågan om en ändrad lagstiftning för ifrågavarande skogar under senare år erhållit har Kungl. Maj:t den 19 januari 1923 på framställning av domänstyrelsen beslutat, att skogsingenjörstjänst, som då vore eller senare bleve ledig, icke skulle återbesättas med ordinarie innehavare utan uppehållas på förordnande för en tid, som

för varje fall ej finge bestämmas längre än till vederbörande kalenderars utgång. Till följd av detta beslut hava tre lediga skogsingenjörstjänster kommit att uppehållas genom vikarier, förordnade för tid, som i Kungl. Maj:ts nyssberörda beslut angivits. Enligt särskilt beslut av Kungl. Maj:t den 5 maj 1922 uppehålles ännu en skogsingenjörstjänst genom vikarie, förordnad för tiden intill dess definitiv löneroglering blivit för domänverket fastställd. Antalet ordinarie skogsingenjörer utgör sålunda för närvarande allenast 7.

Ordinarie tillsyningsman har uppsikt över viss del av ett skogsvårdsområde, benämnd bevakningsområde, och handhar inom detta den närmaste tillsynen över avverkningen å ifrågavarande skogar. Tillsyningsman lyder i tjänsten under vederbörande skogsingenjör. Antalet ordinarie tillsyningsmän bestämmas enligt avlöningsreglementet av Kungl. Maj:t ensam och har senast fastställts till 27. Detta utgör ock det antal, som för närvarande finnes.

Någon minskning av antalet nu angivna ordinarie befattningshavare till följd av bestämmelserna om skyldighet för sådan befattningshavare att avgå ur tjänst vid viss levnadsålder kommer ej att äga rum under innevarande år.

Den för dimensionslagens tillämpning anställda extra ordinarie och extra skogsstatspersonalen utgöres för närvarande av 6 skogsfogdar, därav en innehar ordinarie tjänst såsom kronojägare, samt 4 extra ordinarie och 4 för helt år förordnade extra tillsyningsmän. Skogsfogdarna biträda de ordinarie skogsingenjörerna. Extra ordinarie och extra tillsyningsmän bestrida väsentligen samma tjänstgöring som ordinarie tillsyningsmän.

Förutom nyssberörda personal, har domänstyrelsen årligen förordnat ett antal extra tjänstemän att under kortare tider, huvudsakligen sommar- och höstmånaderna, tjänstgöra såsom extra skogsingenjörer och extra tillsyningsmän.

Vad angår den befattning med ifrågavarande skogar, som tillkommer förenämnda fyra överjägmästare, inskränker sig densamma väsentligen därtill, att överjägmästarna skola under årligen företagna inspektionsresor övervaka, att genom skogsingenjörernas och dem underlydande personals verksamhet skogsvården främjas å ifrågavarande skogar, ävensom granska och till domänstyrelsen insända de förslag, som varje skogsingenjör årligen har att avgiva beträffande de utgifter, som under nästföljande år beräknas erforderliga för handhavande av tillsynen å ifrågavarande skogar inom hans skogsvårdsområde, ävensom, sedan dessa förslag blivit av domänstyrelsen prövade, lämna vederbörande skogsingenjörer underrättelse om domänstyrelsens beslut.

Skogsvårdsområdena fördela sig på ifrågavarande fyra distrikt på det sätt, att till ett vart av Nedre Norrbottens och Umeå distrikt höra 2, till Övre Norrbottens distrikt 3 och till Skellefteå distrikt 4 skogsvårdsområden.

I förevarande sammanhang torde vidare redogörelse böra lämnas för de bestämmelser, som gälla dels beträffande den för dimensionslagens tillämpning särskilt anställda ordinarie skogsstatspersonalens skyldighet att under-

Gällande bestämmelser om skogsingenjörers och

tillsynings-
männens skyldig-
het att under-
kasta sig
ändrad tjänst-
göring m. m.

kasta sig ändrad tjänstgöring respektive förflyttning till annan tjänst dels ock om entledigande av vid domänverket anställd extra ordinarie personal.

Nu gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket stadgar i förstberörda avseende i 14 §, att ordinarie tjänsteman skall vara underkastad den utvidgade eller förändrade tjänstgöring eller den förflyttning till annan tjänstgöringsort eller till annan befattning vid verket, som kan bliva honom ålagd i behörig ordning. Därest ordinarie tjänsteman sålunda utan något sitt förvällande förflyttas till tjänst inom lägre lönegrad, skall han likväl åtnjuta lön enligt den lönegrad han vid förflyttningen tillhörde. Därjämte skall tjänsteman, om vissa honom åliggande göromål överflyttas från det verk han tillhör till annat, vara pliktig att, med bibehållande av innehavande lönegrad, efter Kungl. Maj:ts förordnande tjänstgöra i det verk, till vilket göromålen överflyttas.

Detta avlöningsreglemente äger tillämpning å samtliga nuvarande ordinarie skogsingenjörer och tillsyningsmän med undantag av två skogsingenjörer och två tillsyningsmän, vilka kvarstå å den av 1918 års riksdag godkända lönestaten för skogsstatens ordinarie personal. Enligt kungörelsen den 20 juni 1918 (nr 590) gäller beträffande sistnämnda fyra befattningshavares skyldighet att underkasta sig ändrad tjänstgöring eller förflyttning fortfarande bestämmelserna i kungörelsen den 17 juni 1908 (Bih. nr 43) angående villkor och bestämmelser för åtnjutande av de från och med år 1909 fastställda nya avlöningsförmånerna för skogsstaten. I sistnämnda kungörelse stadgas i detta hänseende, bland annat, att innehavare av ordinarie befattning vid skogsstaten skall vara underkastad såväl den vidsträcktare tjänstgöringsskyldighet eller jämkning i åligganden som ock den reglering av tjänstgöringsområde, som i allmänhet kan varda stadgad, vare sig vid en möjligen inträdande förändrad organisation av skogsstaten eller särskilda delar därav eller eljest, samt i sådant hänseende särskilt vara pliktig att, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehar, respenningsarna dock jämkade efter förhållandena, fullgöra de nya eller förändrade tjänstegöromål, som efter en dylik omorganisation kunna varda honom ålagda.

Beträffande entledigande av vid domänverket anställd extra ordinarie personal stadgas i gällande instruktion för verket, att sådan personal kan entledigas av domänstyrelsen efter viss tid förut skedd uppsägning. Någon bestämmelse om längden av berörda uppsägningstid har, enligt vad jag från styrelsen inhämtat, ej meddelats. Vid de uppsägningar av extra ordinarie tjänstemän, som efter instruktionens ikraftträdande ägt rum, har domänstyrelsen tillämpat en uppsägningstid av tre månader.

Yttranden.

I de i ärendet avgivna yttranden hava olika förslag framställts angående ordnandet av ifrågavarande skogsstatspersonals tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925. Dessa förslag hava dock ej avseende å förenämnda

överjägmästare, vilka, såsom jag förut antytt, i jämförelsevis mindre grad beröras av det ifrågasatta utbytet av skogslagar för kustlanden.

Överjägmästaren i Umeå distrikt har förordat, att nuvarande ordinarie skogsingenjörer efter den 1 januari 1925 finge kvarstå tillsvidare under 5 år eller tills de hunnit erhålla befordran till annan statstjänst, med rätt att under denna tid uppbära avlöning av statsmedel men med skyldighet att tjänstgöra hos skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län såsom skogsingenjörer eller biträdande länsjägmästare. Till stöd härför har framhållits, bland annat, att under de närmaste åren efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustlanden skogsvårdsstyrelserna därstädes otvivelaktigt hade att emotse många framställningar om utsyningar samt att tre å fyra skogsingenjörer under berörda tid med säkerhet komme att erhålla full sysselsättning härmed och med andra å skogsvårdsstyrelserna ankommande förrättningar enligt skogsvårdslagen. Beträffande tillsyningsmännen har överjägmästaren framhållit, att dessa sannolikt komme att erfordras såsom läns-skogvaktare till hela sitt nuvarande antal.

Sekreteraren i Norrbottens läns skogsvårdsnämnd har uttalat väsentligen enahanda uppfattning som överjägmästaren i Umeå distrikt.

Åtskilliga kommuner i Norrbottens läns kustland hava framhållit, att vid tillsättandet av de blivande befattningarna såsom läns-skogvaktare i kustlanden företräde borde lämnas åt de nuvarande tillsyningsmännen.

Domänstyrelsen har i förevarande avseende anfört:

Den ordinarie skogsstatspersonal, som vid tiden för dimensionslagens upphörande vore anställd för lagens handhavande, måste givetvis tillsvidare överföras på indragningsstat, och borde avlöningen av denna personal bekostas av särskilt statsanslag. Den extra ordinarie och extra personal, som vore anställd för berörda ändamål, torde däremot i god tid före nämnda tidpunkt böra uppsägas eller meddelas, att vidare förordnande ej vore att påräkna. Domänstyrelsen hyste dock den förhoppningen, att sistnämnda personal i ganska stor omfattning skulle successivt och efter i god tid vidtagen planläggning kunna beredas anställning vid domänverket. Ehuru väl de skogsvårdsstyrelser, som eventuellt komme att tillsättas i kustlanden, icke borde bindas av föreskrifter om att i sin tjänst anställa den skogsstatspersonal, som efter skogsvårdslagens ikraftträdande skulle bliva överflödig, torde det likväl ej vara för mycket begärt, om samma styrelser vid tillsättande av de tjänster, som erfordrades för skogsvårdslagens handhavande, sökte i den mån så kunde bliva möjligt betjäna sig av berörda personals kunskaper och erfarenhet på området.

Vad angår beloppet av det statsanslag, som enligt domänstyrelsens berörda förslag borde anvisas till ersättning åt domänfonden för avlöning av den skogsstatspersonal, som enligt förslaget borde överföras på indragningsstat, har domänstyrelsen beräknat detsamma till 170,252 kronor. Domänstyrelsen har härvid förutsatt, dels att samtliga nuvarande ordinarie skogsingenjörer och tillsyningsmän komme att från och med den 1 januari 1925 överföras å sådan stat, dels ock att dyrtidstillägg efter berörda dag komme att utgå i huvudsak i samma omfattning som för närvarande.

Statskontoret har i förevarande avseende allenast framhållit, att ifrågavarande ordinarie skogsstatspersonal torde vid dimensionslagens upphörande — i den mån den ej kunde placeras å andra befattningar vid domänverket eller vinna annan anställning — vara berättigad att å indragningsstat uppbära oavkortade avlöningsförmåner samt att domänfonden för de utgifter, som härigenom förorsakades densamma, borde erhålla ersättning från särskilt anslag å riksstaten. Statskontoret har, under åberopande av domänstyrelsens beräkning av det belopp, som i sådant avseende borde anvisas, tillstyrkt, att för beredande av sådan ersättning, som nyss nämnts, för första halvåret 1925 i riksstaten för budgetåret 1924—1925 måtte uppföras ett förslagsanslag av $\left(\frac{170252}{2} =\right)$ 85,126 kronor.

Styrelsen för de extra jägmästarnas förbund har i skrivelse den 7 februari 1924 hemställt, att de ordinarie skogsingenjörerna måtte vid dimensionslagens upphörande definitivt överföras på indragningsstat, dock med rätt för dem dels att fortfarande åtnjuta lön enligt de före övergången gällande grunder och dels att efter ansökning i vederbörlig ordning vinna befordran inom domänverket. Styrelsen har till stöd för denna hemställan huvudsakligen åberopat, att en allmän tvångsflyttning av de ordinarie skogsingenjörerna till andra tjänster inom domänverket skulle så väsentligt försämra de redan nu synnerligen ogynnsamma befordringsutsikterna för i domänverket anställda extra tjänstemän med högre skoglig utbildning, att en dylik anordning komme att innebära ej blott en hårdhet utan även en orättvisa gentemot dessa.

Inom jordbruksdepartementet utarbetat förslag.

Efter det nu angivna yttranden inkommet till jordbruksdepartementet, har förevarande fråga därstädes varit föremål för beredning, och har härvid utarbetats ett förslag till reglering av ifrågavarande personals tjänstgöringsförhållanden efter dimensionslagens upphörande i nära anslutning till den ståndpunkt, som i förevarande avseende intagits av domänstyrelsen. Berörda förslag innebär i huvudsak följande:

Ordinarie skogsingenjörer och tillsyningsmän skulle jämväl efter den 1 januari 1925 kvarstå såsom tjänstemän i domänverket och vara underkastade full tjänstgöringsskyldighet. Då ifrågavarande befattningar vid uppkommen ledighet ej skulle återbesättas, borde desamma emellertid i avlöningsreglementet angivas såsom befattningar å övergångsstat. Med hänsyn därtill att under viss övergångstid efter skogsvårdslagens ikraftträdande svårighet syntes kunna möta att bereda de ordinarie tjänstemän, varom här vore fråga, annan tjänstgöring, som dessa vore skyldiga fullgöra, borde i 15 § av reglementet upptagas en bestämmelse av innehåll, att tjänsteman å övergångsstat skulle äga uppbära oavkortad lön jämväl för tid, varunder han icke tjänstgjort till följd därav, att de med tjänsten förenade göromål överflyttats å annan myndighet, hos vilken tjänstemannen ej vore pliktig tjänstgöra, samt tjänstemannen ej tilldelats annan tjänstgöring, som han enligt 14 § i regle-

mentet vore skyldig bestrida. Beträffande de å äldre stat kvarstaende tjänstemännen borde i 33 § av reglementet upptagas en motsvarande bestämmelse ävensom föreskrift därom, att den tid, varunder sådan tjänsteman icke tjänstgjort av anledning, som nyss sagts, skulle i avseende å rätt att erhålla löneförhöjning anses såsom tid, varunder tjänstemannen med gott vitsord bestritt sin egen tjänst.

Kommunikationsverkens lönenämnd, som efter upprättandet av berörda förslag anbefallts att inkomma med utlåtande i ärendet och som därvid erhållit del av förslaget, har i utlåtande den 1 mars 1924 uttalat, att vad i ärendet förekommit icke syntes böra föranleda till överförande av vissa befattningar vid domänverket på övergångs- eller indragningsstat eller till ändringar i nu gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket. Till utveckling av denna ståndpunkt har nämnden anfört följande:

Kommunikationsverkens lönenämnd.

Beträffande de anordningar, som ifrågasatts i det inom jordbruksdepartementet utarbetade förslaget, finge lönenämnden till en början såsom sin mening framhålla, att det knappast syntes lämpligt eller behöfligt att på grund av de till sin omfattning begränsade förändringar med avseende å en del hittillsvarande arbetsuppgifter inom domänverket, varom i ärendet vore fråga, överföra vissa befattningar därstädes på övergångs- eller indragningsstat. Hittills torde dylika åtgärder i allmänhet hava förekommit allenast i samband med införandet vid vederbörande verk av nya allmänna stater, varvid en eller annan tidigare förekommande befattning uteslutits eller undergått någon mera betydande organisatorisk förändring. Innehavarna av dylika befattningar å den äldre staten hade i sådana fall understundom överförts till övergångs- eller indragningsstat med eller utan tjänstgöringsskyldighet. De i samband med dimensionslagens avveckling inträdande förhållandena kunde emellertid, enligt lönenämndens förmenande, knappast anses nödvändigögra eller motivera en dylik åtgärd beträffande här ifrågavarande skogsingenjörs- och tillsyningsmansbefattningar. Snarare ville det synas, som om dessa befattningars överförande på en särskild övergångsstat i förevarande fall icke stode i full överensstämmelse med den vanliga anledningen till och innebörden av dylika anordningar, vilka icke torde böra tillgripas annat än i undantagsfall och då andra utvägar för förändringarnas genomförande måste anses uteslutna. Detta torde, såsom i det följande skulle närmare utvecklas, icke behöva vara förhållandet i nu förevarande fall.

Likaledes ville lönenämnden ifrågasätta, huruvida det kunde anses lämpligt och behöfligt att nu vidtaga de tilltänkta ändringarna i det för domänverket gällande provisoriska avlöningsreglementet.

Frågan om här omhandlade befattningshavares blivande tjänstgörings- och avlöningsförhållanden erbjöde givetvis icke någon svårighet beträffande dem bland bemälda tjänstemän, för vilka arbete av annat slag omedelbart kunde beredas inom domänverket och som, på grund av att de underkastat sig det nya avlöningsreglementets föreskrifter, vore skyldiga att åtaga sig sådant arbete. Nämnda tjänstemän vore enligt 14 § avlöningsreglementet tillförsäkrade rätt att fortsättningsvis under angivna förhållanden uppbära lön enligt den lönegrad de ditintills tillhört. Vad övriga här omhandlade befattningshavare anginge, förefölle det naturligt, att, då de uppgifter, som hittills ålegat dem i deras egenskap av statstjän-

stemän, skulle komma att — om än med åtskilliga förändringar — övertagas av vederbörande skogsvårdsstyrelser, dessa institutioner i största möjliga omfattning tillgodogjorde sig de i uppgifterna skolade arbetskrafter, om vilka här vore fråga. Ett dylikt tillgodogörande syntes kunna ske under den formen, att tjänstemannen — där icke vederbörande lämnade sin innehavda statsbefattning och definitivt överginge i skogsvårdsstyrelsens tjänst — med bibehållande av sin hittillsvarande tjänsteställning och benämning samt under kvarstående i av honom innehavd ordinarie befattning vid domänverket, övertog tjänstgöring hos respektive skogsvårdsstyrelse, vilken det i sådant fall skulle åligga att bereda vederbörande de avlöningsförmåner, som skulle hava tillkommit honom, därest han tjänstgjort i sin ordinarie statstjänst. Det syntes lönenämnden böra tagas under övervägande, huruvida icke, såsom villkor för att skogsvårdsstyrelserna skulle komma i åtnjutande av bidrag av statsmedel i och för skogsvårdslagens tillämpning inom här ifrågavarande delar av landet lämpligen borde stadgas skyldighet för sagda styrelser att på nu angivet sätt i sin tjänst tillsvidare antaga och avlöna här omhandlade befattningshavare. En sådan åtgärd syntes i första rummet böra omfatta de å gammal stat kvarstående tjänstemännen. Då befattningshavarna, såsom redan nämnts, skulle bibehålla sin hittillsvarande tjänsteställning inom domänverket och, åtminstone i viss utsträckning, komme att inom sina respektive områden bestrida göromål, vilka finge anses fylla enahanda statsintresse som deras tidigare sysselsättning, ville det ock förefalla, som om någon svårighet för genomförandet av en dylik anordning icke vore att förvänta på grund av förut angivna bestämmelser rörande begränsning av vissa tjänstemäns skyldighet att underkasta sig förändrade tjänstgöringsförhållanden. Därest någon av befattningshavarna i fråga icke frivilligt fogade sig i en anordning av här angivet slag och icke heller ansåges kunna förpliktas att åtaga sig erbjudet arbete hos vederbörande skogsvårdsstyrelse, torde det — liksom beträffande dem, för vilka dylikt arbete icke kunnat beredas — böra ankomma på domänstyrelsen att söka träffa anordningar för tillhandahållande tillsvidare åt vederbörande av annat, lämpligt arbete av den art, att tjänstemannen vore skyldig att åtaga sig detsamma. Även med risk, att härvid under någon kortare tid full sysselsättning icke kunde beredas samtliga här ifrågavarande tjänstemän, syntes en dylik anordning vara att föredraga framför de ganska vittutseende och i viss mån prejudicerande åtgärder, som inom jordbruksdepartementet ifrågasatts. Därest det skulle visa sig, att ett dylikt provisorium icke läte sig inom skäligen tid avveckla, torde det i sinom tid böra tagas under förnyat övervägande, huruvida särskilda åtgärder från statsmakternas sida till ordnandet av nu ifrågavarande förhållanden kunde anses erforderliga.

Med hänsyn till den minskning i arbetsuppgifter, som dimensionslagens ersättande med skogsvårdslagen skulle komma att medföra för överjägmästarna i förenämnda fyra distrikt, har under ärendets beredning varit föremål för övervägande, huruvida berörda minskning kunde anses bliva så betydande, att därav borde föranledas indragning av någon överjägmästartjänst i dessa distrikt. På min begäran har inom domänstyrelsen verkställts en utredning i detta avseende, vars resultat sammanfattats i en den 21 februari 1924 till mig avlämnad promemoria. I denna promemo-

Fråga om reg-
lering av de
överjäg-
mästardistrikt,
som beröras av
lausistjnings-
åtgärden.

ria har gjorts gällande, att det nu ifrågasatta utbytet av skogslagar icke torde kunna medföra indragning av någon överjägmästartjänst. Till stöd härför, har åberopats en tablå över de arealer statsskogar och övriga allmänna skogar, beräknade för produktiv skogsmark, samt det antal revir, som för närvarande ingå i ett vart av berörda fyra distrikt samt de två närmast söder därom belägna distrikten, ävensom över beloppen av de förvaltningsmedel, som för 1924 anslagits till revirförvaltarna i ettvart av samma distrikt. Denna tablå är av följande lydelse:

Distrikt	Areal prod. skogsmark		År 1924	
	Statsskogar	Övriga allmänna skogar	Antal revir	Till revirförvaltarna anslagna förvaltningsmedel Kronor
	Hektar	Hektar		
Övre Norrbottens	938,605	268,393	14	1,605,901
Nedre Norrbottens	789,076	120,624	14	1,780,829
Skellefteå	459,791	58,897	10	794,014
Umeå	401,548	16,617	12	990,423
Härnösands	358,816	37,674	12	1,111,797
Mellersta Norrlands	157,532	* 220,517	12	* 1,134,962
* Häri ingå renbetesfjällens skogar med	—	164,863	—	91,960

I anslutning till innehållet i denna tablå har i berörda promemoria anförts bland annat:

Även efter dimensionslagens upphörande skulle överjägmästarna i de fyra nordligaste distrikten, om hänsyn togs till antalet revir inom varje distrikt och beloppet till revirförvaltarna anvisade förvaltningsmedel, vilka faktorer vore rätt så utslagsgivande vid bedömning av en överjägmästares arbetsuppgift, hava en lika omfattande sådan uppgift som överjägmästarna i de två distrikt, som vore belägna närmast söder om förstnämnda distrikt. Skellefteå distrikt skulle visserligen komma att omfatta två revir mindre än vartdera Umeå, Härnösands och Mellersta Norrlands distrikt, men torde denna omständighet i varje fall icke kunna motivera mer än möjligen en reglering av dettas och närgränsande distrikts omfattning. De i tablå upptagna 6 distrikten omfattade tillsammans 74 revir, vilket gäve ett medeltal av cirka 12 revir per distrikt. Att öka detta medeltal till något mer än 14 genom att indraga ett distrikt ansåges icke kunna tillrädas, och vore av praktiska skäl knappast utförbart. Överjägmästardistriktet i översta Norrland ansåges nämligen böra i huvudsak omfatta hela flodområden, och denna princip medgäve icke i praktiken en uppdelning av berörda 6 distrikt på allenast 5 sådana förvaltningsområden. För övrigt torde den arbetsbörda, som redan åvilade överjägmästarna i Härnösands och Mellersta Norrlands distrikt, få anses vara så tillmätt, att den ej kunde utökas genom att till vartdera distriktet lägga tvenne nya revir och därmed utöka inspektionsområdena, och att uppdelning de 4 översta distrikten på 3 med respektive 17, 17 och 16 revir skulle göra det omöjligt för överjägmästarna att skaffa sig den ingående kännedom om förvaltningen inom reviren, som vore deras huvudsakliga uppgift.

Departements-
chefen.

Förenämnda förslag om skogsvårdslagens utsträckande att gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland beträffande de skogar, som nu lyda under dimensionslagen, avser, såsom förut angivits, att den befattning med dessa skogar, som för närvarande tillkommer omförmälda skogsstatspersonal, skall helt upphöra från och med den 1 januari 1925.

En given följd av förslaget antagande torde vara, att den extra ordinarie och extra skogsstatspersonal, som nu är anställd för dimensionslagens handhavande, kommer, i den mån den ej kan beredas annan tjänstgöring vid domänverket, att entledigas ur verkets tjänst från och med den 1 januari 1925. Då ifrågavarande personal för närvarande uppgår allenast till 6 skogsfogdar, därav en, såsom nämnt, innehar ordinarie befattning som kronojägare, samt 4 extra ordinarie och 4 extra tillsyningsmän, synes det emellertid, på sätt domänstyrelsen framhållit, böra antagas, att åtminstone större delen av samma personal skall kunna — i den mån den ej övergår i de blivande skogsvårdsstyrelsernas tjänst — beredas fortsatt tjänstgöring vid domänverket efter den 1 januari 1925.

Vad därefter angår den ordinarie skogsstatspersonal, som är anställd för dimensionslagens handhavande, synes någon tvekan näppeligen böra råda därom, att den skyldighet att underkasta sig ändrad tjänstgöring respektive förflyttning till annan tjänst, som enligt vad förut nämnts gäller för denna personal, bör i full utsträckning vinna tillämpning, därest personalens befattning med ifrågavarande skogar kommer att upphöra. Visserligen torde detta föranleda, att befodringsutsikterna för domänverkets yngre personal i någon mån komma att försämrats, men torde denna försämring knappast bliva så betydande, att någon mera kännbar olägenhet för berörda personal därigenom kommer att uppstå. Det torde nämligen kunna förväntas, att en stor del av den för dimensionslagens tillämpning anställda personalen kommer att övergå i de blivande skogsvårdsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län tjänst — även om dessa, på sätt jag i det följande skall närmare utveckla, ej torde böra åläggas någon *skyldighet* att anställa samma personal. Skogsvårdsstyrelserna torde nämligen finna det angeläget att försäkra sig om ifrågavarande erfarna och skolade personals biträde, då styrelserna skola övertaga den ingalunda lätta uppgiften att handhava skogsvårdslagens tillämpning i nu ifrågavarande trakter. Jag tillåter mig jämväl framhålla, att skogsvårdsstyrelsernas personalbehov, såsom jag i det följande kommer att närmare omnämna, torde böra beräknas åtminstone till 5 länsjägmästare och biträdande länsjägmästare samt 18 länsskogvaktare.

Med hänsyn till vad sålunda anförts och då beträffande de skogsingenjörer och tillsyningsmän, för vilka 1920 års avlöningsreglemente är gällande, skyldigheten att underkasta sig ändrad tjänstgöring respektive förflyttning är så vidsträckt, att hinder ej kan anses möta att omedelbart efter dimensionslagens upphörande bereda dessa befattningshavare, i den mån de då ej övergått i skogsvårdsstyrelsernas tjänst, annan tjänstgöring

inom domänverket, finner jag ett överförande av samma befattningshavare å indragningsstat, vare sig definitivt eller tillsvidare, ej böra ifrågakomma. Ej heller i övrigt finner jag någon ändring i avlöningsreglementet vara påkallad beträffande dessa befattningshavare. Därest förenämnda lagförslag antages, torde Kungl. Maj:t böra föreskriva, att ifrågavarande befattningar vid uppkommen ledighet ej skola återbesättas.

Beträffande härefter de skogsingenjörer och tillsyningsmän, som kvarstå å äldre lönestat, äro, såsom jag tidigare nämnt, även dessa i viss omfattning skyldiga att underkasta sig ändrad tjänstgöring, och torde med hänsyn härtill ej heller i fråga om dem ett överförande å indragningsstat efter den 1 januari 1925 böra äga rum. Då emellertid den skyldighet, som i nyss angivna avseende är stadgad för ifrågavarande befattningshavare, är mera begränsad än den, som i motsvarande avseende gäller enligt 1920 års avlöningsreglemente, synes det ej uteslutet, att under viss övergångstid efter den 1 januari 1925 svårighet kan uppstå att tilldela dessa befattningshavare annan tjänstgöring vid domänverket av den art, att de äro skyldiga mottaga densamma. Med hänsyn härtill och då enligt bestämmelserna i förenämnda kungörelse den 17 juni 1908 nu ifrågavarande befattningshavare äga uppbära dem tillkommande tjänstgöringspenningar endast för den tid, som de verkligen tjänstgjort, synes beträffande dem, i anslutning till förenämnda inom jordbruksdepartementet utarbetade förslag, en föreskrift böra meddelas av innehåll, att sådan befattningshavare skall äga uppbära lön och tjänstgöringspenningar jämväl för tid, varunder han ej tjänstgjort till följd därav, att de med tjänsten förenade göromål överflyttats å annan myndighet samt tjänstemannen ej tilldelats annan tjänstgöring, som han är pliktig bestrida. Därjämte torde för tryggande av sådan befattningshavares rätt att tillgodoräkna sig tid, som nyss sagts, för erhållande av stadgad löneförhöjning en uttrycklig föreskrift i detta avseende böra meddelas. Nu angivna föreskrifter torde lämpligen böra inrymmas i 33 § av 1920 års avlöningsreglemente i samband med där upptagen bestämmelse om ifrågavarande befattningshavares rätt att erhålla avlöning enligt äldre lönestat. Förslag om sådan ändring i avlöningsreglementet torde jag få tillfälle framställa, då jag senare i dag kommer att underställa Kungl. Maj:ts prövning frågan om förlängning av reglementets giltighetstid.

I vissa av de i ärendena avgivna yttranden har föreslagits, att skyldighet skulle stadgas för nuvarande skogsingenjörer att efter dimensionslagens upphörande under viss övergångstid tjänstgöra hos de blivande skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län. Då emellertid varken enligt 1920 års avlöningsreglemente eller 1908 års förenämnda kungörelse skogsingenjör kan anses pliktig att mottaga tjänstgöring hos skogsvårdsstyrelse, finner jag dessa förslag ej förtjäna avseende.

Kommunikationsverkens lönenämnd har å andra sidan ifrågasatt, huruvida ej såsom villkor för att ifrågavarande skogsvårdsstyrelser skulle

komma i åttjutande av statsbidrag i och för skogsvårdslagens tillämpning för dem borde föreskrivas skyldighet att tillsvidare i sin tjänst antaga och avlöna ifrågasatt skogsstatspersonal, i främsta rummet de befattningshavare, som kvarstode å äldre lönestat. Enär emellertid en dylik skyldighet ej skulle motsvaras av någon förpliktelse å vederbörande befattningshavares sida att antaga erbjuden tjänst hos styrelserna, synes betydelsen av den ifrågasatta anordningen vara skäligen ringa. Därjämte torde det näppeligen vara lämpligt att, såsom berörda anordning innebär, *ovillkörtligen* begränsa styrelsernas valrätt vid utseende av deras forstliga personal till kretsen av nuvarande ordinarie skogsingenjörer och tillsyningsmän. Med hänsyn härtill och då, såsom jag förut framhållit, det kan med fog antagas, att styrelserna även utan särskild föreskrift därom komma att i stor utsträckning anställa ifrågasatt personal i sin tjänst, finner jag mig ej böra tillstyrka den av lönenämnden ifrågasatta anordningen.

Vad slutligen angår frågan om reglering av de fyra överjägmästardistrikten, som beröras av den föreslagna lagstiftningsåtgärden, finner jag dels med hänsyn till vad i förenämnda promemoria anförts och dels på grund därav, att frågan om domänverkets omorganisation inom en nära framtid torde komma att upptagas till förnyad utredning, någon dylik reglering ej nu böra ifrågasättas.

Av den ståndpunkt, som jag i det föregående intagit till frågan om ordnandet av hithörande skogsstatspersonals tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925, torde framgå, att något särskilt anslag ej för närvarande bör äskas för beredande av ersättning åt domänfonden för avlöning av samma personal efter berörda dag.

Frågan om
anslag till
skogsvårds-
styrelserna i
Västerbottens
och Norrbottens
län.

Jag övergår härefter till frågan om anslag för upprätthållande av de nya skogsvårdsstyrelsernas verksamhet under tiden 1 oktober 1924—31 december 1925.

Behövet av
statsanslag.

Jag tillåter mig härvid till en början erinra därom, att Kungl. Maj:t förut i dag beslutit att i samband med oförmälda författningsförslag förelägga riksdagen förslag om tillämpning i Västerbottens och Norrbottens läns kustland från och med den 1 januari 1925 av förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift. Detta förslag innebär, att 90 procent av de skogsvårdsavgifter, som efter förordningens ikraftträdande i kustlanden komma att inflyta för därstädes avverkat virke, skola inlevereras till skogsvårdsstyrelserna i länen och komma dessa till godo. Självfallet är, att dessa medel i första hand böra användas för bestridande av kostnaderna för styrelsernas verksamhet. Då emellertid berörda andel av de skogsvårdsavgifter, som vid bifall till förslaget komma att erläggas i kustlanden under 1925, ej kan redovisas till skogsvårdsstyrelserna förrän

i början av 1926, torde samma andel ej böra tagas i anspråk för täckande av styrelsernas medelsbehov under tiden före den 1 januari 1926. Härav torde följa, att berörda behov i sin helhet bör tillgodoses genom statsanslag.

I åtskilliga av de i ärendet avgivna yttrandena hava emellertid vissa beräkningar verkställtts angående beloppet av de skogsvårdsavgifter, som efter ikraftträdandet i kustlanden av förordningen om skogsvårdsavgift kunde väntas därstädes inflyta. Då dessa beräkningar givetvis äro av intresse för bedömandet av de nya skogsvårdsstyrelsernas framtida anslagsbehov, torde här närmare redogörelse böra lämnas för desamma.

Beloppet av de skogsvårdsavgifter, som kunna väntas att inflyta i kustlanden.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har i detta avseende anført, att de skogsvärden, som under 1922 och 1923 taxerats till skogsaccis inom länets kustland, uppgått för 1922 till 4,893,269 kronor och för 1923 till 1,783,739 kronor samt att, under förutsättning att skogsvårdsavgifter skolat erläggas med 1.3 procent av dessa skogsvärden, beloppet av berörda avgifter följaktligen för samma år skolat utgöra respektive cirka 64,000 och 24,000 kronor. På grundval härav har länsstyrelsen approximativt beräknat det årliga beloppet av de skogsvårdsavgifter, som vid tillämpning av förordningen om skogsvårdsavgift i Västerbottens läns kustland komme att därifrån inflyta, till 40,000 à 50,000 kronor.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har uppgivit, att det årliga medeltalet av de skogsvärden, som under åren 1920—1923 taxerats till skogsaccis inom länets kustland, utgjort i avrundat tal 3,391,000 kronor. Med ledning härav har länsstyrelsen beräknat det belopp, som årligen kunde antagas komma att inflyta i skogsvårdsavgifter från länets kustland, till cirka 44,100 kronor.

Domänstyrelsen, som på min anmodan avgivit yttrande rörande det årliga belopp, vartill ifrågavarande avgifter kunde beräknas under förutsättning, att förordningen om skogsvårdsavgift erhöle tillämpning å alla i kustlanden befintliga skogar med undantag av dem, som lydte under lappmarkslagen, har i sådant avseende anført:

Domänstyrelsen hade icke varit i tillfälle att närmare granska förenämnda av länsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län gjorda beräkningar, men förefölle det domänstyrelsen, som om de belopp, vartill länsstyrelserna härvid kommit, borde i någon mån sänkas, därest ifrågavarande avgifter skulle beräknas enligt de direktiv, som domänstyrelsen härutinnan erhållit. Det torde nämligen med ganska stor visshet kunna antagas, att i länsstyrelsernas beräkningar inginge även de till skogsaccis deklarerade värdena för skogar under lappmarkslagen inom kustlanden. Givetvis innehölle dessa skogar per hektar skogsmark vida större och värdefullare virkesförråd än de skogar, som skulle komma att lyda under skogsvårdslagen. Men även om man toge skälig hänsyn till de inom kustlanden belägna statsskogarna jämte övriga allmänna skogar, vilka skulle komma att få erlägga skogsvårdsavgift, torde i varje fall såsom medeltal erhållas ett något lägre virkesvärde per hektar skogsmark för de skogar, som skulle erlägga skogsvårdsavgift, än för dem, som skulle bliva härifrån befriade. Då det emellertid mött oöverkomliga svårigheter att härom förebringa en

närmare utredning inom den tid, som medgivits för den begärda utredningen, ansåge sig styrelsen emellertid med utgångspunkt från förefintliga arealsiffror böra framhålla, att de av länsstyrelserna beräknade skogsvårdsavgifterna torde böra reduceras med för Västerbottens län 10 procent och för Norrbottens län 20 procent, när skogarna under utsyningstvång inom kustlanden i stort sett utgjorde respektive 10 och 20 procent av den skogsmarksareal, för vilken länsstyrelserna, såsom förut framhållits, sannolikt beräknat, att skogsvårdsavgifter skulle utgå. I anledning härav hölle domänstyrelsen före, att skogsvårdsavgifterna för Västerbottens läns kustland icke borde beräknas till högre årligt belopp än 40,000 kronor och för Norrbottens läns kustland till högst 35,000 kronor per år. Under de första åren av skogsvårdslagens tillämpning torde dock avverkningarna komma att ökas, varför det vore möjligt att under dessa år skogsvårdsavgifterna bleve något högre än sålunda beräknats.

Departements-
chefen.

Då enligt förenämnda förslag om tillämpning i kustlanden av förordningen om skogsvårdsavgift, dylika avgifter ej skola erläggas för virke från de i kustlanden belägna skogar, som lyda under lappmarkslagen, finner jag i likhet med domänstyrelsen de årliga beloppen av i kustlanden inflytande skogsvårdsavgifter ej böra beräknas högre än till 40,000 kronor för Västerbottens läns kustland och 35,000 kronor för Norrbottens läns kustland. Enligt nyssnämnda förslag skola emellertid 10 procent av dessa belopp redovisas till statskontoret för att i mån av behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket, vadan de andelar av samma belopp, som direkt skulle tillgodokomma de nya skogsvårdsstyrelserna, skulle uppgå för Västerbottens län till 36,000 kronor och för Norrbottens län till 31,500 kronor.

De nya skogs-
vårdsstyrel-
sernas admi-
nistrations-
kostnader.

Jag torde härefter få övergå till beräkning av de nya skogsvårdsstyrelsernas medelsbehov under förut angivna tid, 1 oktober 1924—31 december 1925, därvid i första rummet torde böra undersökas, till vilket belopp styrelsernas administrationskostnader under berörda tid kunna antagas uppgå.

Domänstyrelsen, som på min anmodan verkställt utredning rörande styrelsernas årliga kostnader i detta avseende, har härutinnan anfört följande:

»Det möter givetvis rätt stora svårigheter att kunna något så när exakt beräkna dessa kostnader, då domänstyrelsen icke kan förutsättas äga kännedom om i vad mån de blivande skogsvårdsstyrelserna anse nödigt att anställa personal för sin verksamhet. Till jämförelse må emellertid meddelas, att skogsvårdsstyrelsen inom Västernorrlands läns landstingsområde, som har att öva tillsyn över enskildas skogar, omfattande en areal produktiv skogsmark av cirka 1,800,000 hektar, haft i sin tjänst anställd under 1922 följande personal: 1 länsjägmästare, 2 biträdande länsjägmästare och 15 ordinarie länskogvaktare. Denna personal torde emellertid behöva utökas, sedan den nya skogsvårdslagen trätt i tillämpning inom länet och frågan om särskild behandling av de svårförnygrade markerna

blivit aktuell. Dessutom har skogsvårdsstyrelsen under längre och kortare tider av året anställt plantörer och extra länsskogvaktare. Inom Västerbottens läns kustland har den personal, som handhaft dimensionslagen utgjorts av i medeltal följande mera fast anställda befattningshavare: 6 ordinarie skogsingenjörer, 6 skogfogdar (extra ordinarie personal) samt 15 ordinarie tillsyningsmän. Inom Norrbottens läns kustland har motsvarande personal varit respektive 5, 5 och 12. Arealen av de skogar, som skulle komma att ställas under respektive skogsvårdsstyrelser i Västerbottens och Norrbottens län beräknas till cirka 1,056,000 hektar och 806,000 hektar respektive. Det kan synas vid en jämförelse emellan nämnda arealer skogsmark inom Västernorrlands och de båda nordligaste länen, som om för sistnämnda områden icke skulle erfordras personal i samma utsträckning, men det torde böra framhållas, att vid tillämpande av skogsvårdslagen inom Norr- och Västerbottens läns kustland man får förutsätta, att proportionsvis större arealer skogsmark i dessa landsändar komma att förklaras vara svärföryngrade än i Västernorrlands län. Ej heller kan man lämna ur räkningen, att befolkningen inom de båda kustlandena, som hittills varit van att få utnyttja sin skog först efter utsyning, vid den nya lagens ikraftträdande kommer att i allra största utsträckning begära skogsvårdsstyrelsernas anvisning om hur avverkningarna böra utföras utan att lagens bestämmelser varda överträdna. Av denna anledning anser sig domänstyrelsen böra räkna med att skogsvårdsstyrelserna under åtminstone första året av sin verksamhet icke kunna underlåta att anställa följande personal, nämligen: inom Västerbottens läns kustland 1 länsjägmästare, 2 biträdande länsjägmästare och 10 länsskogvaktare samt inom Norrbottens läns kustland 1 länsjägmästare, 1 biträdande länsjägmästare och 8 länsskogvaktare. Med ledning av från skogsvårdsstyrelsen i Västernorrlands län inhämtade uppgifter om dess administrationskostnader beräknar styrelsen sålunda de årliga kostnaderna för de tvenne ifrågasatta nya skogsvårdsstyrelserna till följande belopp:

Skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län:

dagtraktamenten och reseersättningar till skogsvårdsstyrelsens ledamöter	kronor	3,000
kanslikostnader och inventarieinköp	»	17,000
avlöning jämte dyrtidstillägg till länsjägmästaren	»	11,000
reskostnader för nämnde befattningshavare	»	3,500
avlöning och dyrtidstillägg till en biträdande länsjägmästare	»	8,000
reskostnader för nämnde befattningshavare	»	3,000
enahanda ersättning till ytterligare en biträdande länsjägmästare	»	11,000
avlöning jämte dyrtidstillägg till en tillsyningsman		3,200
reskostnader för samme befattningshavare	»	1,500
nio länsskogvaktare med enahanda löneförmaner	»	42,300
	kronor	103,500,
vartill torde böra läggas för diverse och oförutsedda utgifter	»	11,500
	kronor	115,000.

Skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län:

dagtraktamenten och reseersättningar till skogsvårdsstyrelsens ledamöter	kronor	3,000
kanslikostnader och inventarieinköp	»	17,000
länsjägmästarens avlöning och resekostnader enligt ovanstående	»	14,500
biträdande länsjägmästarens avlöning och resekostnader enligt ovanstående	»	11,000
avlöning och reseersättning till 8 länsskogvaktare à 4,700	»	37,600
	kronor	83,100
vartill torde böra läggas för diverse och oförutsedda utgifter	»	11,900
	kronor	95,000.

Statskontoret har förklarat, att statskontoret, så vitt det kunde bedöma hithörande förhållanden, ej hade något att erinra mot den av domänstyrelsen sålunda verkställda beräkningen.

*Departements-
chefen.*

Ehuru det givetvis möter stor svårighet att ens approximativt beräkna storleken av de blivande skogsvårdsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län administrationskostnader under nu ifrågavarande tid, torde dock den av domänstyrelsen härutinnan verkställda utredningen få anses ägnad att läggas till grund för beräkning av styrelsernas medelsbehov i detta avseende under 1925. I följd härav torde administrationskostnaderna för detta år böra upptagas för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län till 115,000 kronor och för skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län till 95,000 kronor.

Vad åter angår styrelsernas administrationskostnader under sista kvartalet av 1924, torde det få antagas, att styrelserna för tiden före den 1 januari 1925 ej behöva anställa annan personal än vardera en länsjägmästare samt nödiga skrivbiträden, och synes avlöning till denna personal ej böra beräknas från tidigare dag än den 1 november 1924. Härförutom torde styrelserna få vidkännas utgifter dels under hela ifrågavarande kvartal för dagtraktamenten och reseersättningar till styrelsernas egna ledamöter och dels under november och december månader 1924 för reseersättningar till länsjägmästarna samt hyra av kanslilokal m. m. Då styrelsernas kanslikostnader, inberäknat avlöning av skrivbiträden, under sistnämnda två månader ej torde böra anslås till högre belopp än 1,800 kronor för vardera styrelsen samt styrelsernas övriga utgifter under ifrågavarande kvartal böra beräknas i relation till de belopp, vartill styrelsernas utgifter i motsvarande hänseenden upptagits för 1925, torde för envar av styrelserna dess administrationskostnader under berörda kvartal böra beräknas till följande belopp:

dagtraktamenten och reseersättningar till skogsvårdsstyrelsens ledamöter	kronor	750.—
kanslikostnader	»	1,800.—
avlöning jämte dyrtidstillägg till länsjägmästaren	»	1,833. ³²
reskostnader för samme befattningshavare	»	583. ³²

summa kronor 4,966.⁶⁴

eller i runt tal till 5,000 kronor.

För hela tiden 1 oktober 1924—31 december 1925 torde alltså administrationskostnaderna böra beräknas för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län till 120,000 kronor och för skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län till 100,000 kronor.

Vid beräkning av de nya skogsvårdsstyrelsernas medelsbehov under nyss angivna tid läser vidare böra undersökas, huruvida och till vilket belopp medel böra ställas till dessas förfogande för direkt understödjande av skogsvårdsåtgärder inom styrelsernas verksamhetsområden.

Behovet av anslag för främjande av skogsvård i kustländer.

Jag torde härvid till en början få erinra om att riksdagen för vart och ett av åren 1918—1922 samt för budgetåret 1923—1924 anvisat ett extra reservationsanslag å 98,000 kronor för främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar att av Kungl. Majt i mån av tillgång tilldelas vederbörande hushållningssällskap under förutsättning, att landsting och hushållningssällskap, tillsammans eller ettdera av dem, till berörda ändamål bidragit med belopp, motsvarande minst en tredjedel av statsbidraget, samt under villkor dels att anslag från sålunda av statsmedel och från orten anvisade medel icke finge utgå till bolag, dels ock att vederbörande hushållningssällskap skulle vara skyldigt att efter årets utgång till vederbörande länsstyrelse avgiva redogörelse över användningen av samtliga för ändamålet erhållna bidrag.

Äldre anslag för detta ändamål.

Då anslag för nyss angivna ändamål första gången anvisades av 1917 års riksdag, skedde detta för att bereda de skogsvårdsnämnder, som utsetts av landstingen och hushållningssällskapen i Västerbottens och Norrbottens län och som under ett flertal år därför varit verksamma för understödjande av den enskilda skogsvården inom länen, tillfälle att i ökad omfattning fortsätta denna verksamhet samt för att möjliggöra anordnandet av en liknande verksamhet inom Särna och Idre socknar av Kopparbergs län. I statsverkspropositionen till 1917 års riksdag (IX H. T. sid. 260) beräknade dåvarande departementschefen det årliga behovet av statsmedel för ifrågavarande ändamål för vartdera av Västerbottens och Norrbottens län till 48,000 kronor samt för Särna och Idre socknar till 2,000 kronor eller till sammanlagt 98,000 kronor. Departementschefen framhöll därvid, att såsom förutsättning för anvisande av statsmedel för berörda ändamål borde krävas, att vederbörande landsting eller hushållningssällskap till ändamålet lämnat bidrag, motsvarande minst en fjärdedel av

statsbidraget. Departementschefen tillade, att ifrågavarande medel framför allt borde komma de mindre skogsägarna till godo, vilkas ekonomiska förhållanden gjorde bidrag av samma medel av verkligt behov påkallade, i följd varav en föreskrift, som uteslöte bolag från bidrag, syntes böra lämnas.

*Tilldelning av
bidrag från
dessa anslag.*

På grund av de för ifrågavarande anslag stadgade villkor har tilldelning av bidrag därifrån i allmänhet ej kunnat ske på sätt som beräknats i statsverkspropositionen till 1917 års riksdag. Av anslagen för åren 1918—1922 hava sålunda Västerbottens och Norrbottens läns hushållningssällskap i medeltal tilldelats bidrag, det förra med 27,000 kronor och det senare med 37,000 kronor per år, varjämte Kopparbergs läns hushållningssällskap av samma anslag allenast för ett vart av åren 1918 och 1919 tilldelats bidrag med 2,000 kronor. På grund av den reservation, som sålunda uppkommit å anslagen, äskades ej av Kungl. Maj:t något nytt anslag för ifrågavarande ändamål för 1923. Av de för sistberörda år tillgängliga medel, som i följd härav uppgingo till allenast 84,000 kronor, tilldelade Kungl. Maj:t Västerbottens läns hushållningssällskap 36,000 kronor och Norrbottens läns hushållningssällskap 48,000 kronor, vadan reservationen i sin helhet togs i anspråk under detta år. Det för budgetåret 1923—1924 anvisade anslaget avser bidrag under kalenderåret 1924, och har Kungl. Maj:t den 7 december 1923 av detta anslag tilldelat Västerbottens läns hushållningssällskap 60,000 kronor och Norrbottens läns hushållningssällskap 30,000 kronor. För Särna och Idre socknar har intet bidrag för 1924 begärts. Därest ytterligare bidrag från sistnämnda anslag ej kommer att anvisas, skulle sålunda därå uppkomma en reservation av 8,000 kronor.

*Beräkning av
viss belopp i
statsverkspro-
positionen till
1924 års riksdag.*

Vid anmälan för Kungl. Maj:t den 2 januari 1924 av nionde huvudtitelns anslagsfrågor för budgetåret 1924—1925 framhöll jag (se IX H. T. sid. 286), att frågan om äskande av nytt anslag för berörda budgetår för främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar ägde nära sammanhang med spörsmålet om skogsvårdslagens tillämpning i Västerbottens och Norrbottens läns kustland, samt angav såsom min avsikt att underställa anslagsfrågan Kungl. Maj:ts prövning i samband med nyssnämnda lagstiftningsärendet. På min hemställdan beslöt Kungl. Maj:t berörda dag föreslå riksdagen att i avbidan på proposition angående lagstiftningsärendet för nyss angivna ändamål för budgetåret 1924—1925 beräkna ett belopp av 98,000 kronor.

Yttranden.

Vad angår behovet av statsanslag för skogsvårdens främjande i Västerbottens och Norrbottens läns kustland efter det skogsvårdslagen antagits att gälla därstädes, har i ett flertal av de i ärendet avgivna yttrandena uttalats, att jämväl efter sagda tidpunkt statsanslag borde utgå för berörda ändamål samt i likhet med vad nu sker i första rummet användas för bestridande av viss del av kostnaderna för avdikning av försumpad skogs-

mark samt höjande i övrigt av skogsproduktionen å sådan mark. I denna riktning hava sålunda länsstyrelsen i Västerbottens län, landstingen och hushållningssällskapens förvaltningsutskott i båda länen samt vissa skogsstatstjänstemän uttalat sig. Till stöd härför har huvudsakligen anförts, att arealen försumpad skogsmark förhållandevis vore väsentligt större i kustlanden än i landets sydligare delar samt att det vore ett mera allmänt än enskilt intresse, att ifrågavarande mark försattes i produktivt skick. Vidtagandet av erforderliga åtgärder i detta syfte överstege i allmänhet de enskilda skogsägarnas förmåga. Vad särskilt anginge Västerbottens läns kustland, kunde det antagas, att ej mindre än omkring en tredjedel av all skogsmarken därstädes vore att hänföra till försumpad eller eljest improduktiv mark.

Beträffande beloppet av i förevarande avseende erforderligt anslag har i vissa yttranden föreslagits, att enahanda belopp, som nu utgår av statsmedel för främjande av den enskilda skogsvården i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar, måtte anvisas för detta ändamål jämväl efter det skogsvårdslagen antagits att gälla i kustlanden.

Domänstyrelsen har i förevarande hänseende framhållit, att man finge såsom en given förutsättning utgå fran, att de blivande skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län komme att behöva avsevärda anslag för understödjande av den enskilda skogsvården i lärens kustland. Om under dimensionslagens giltighetstid behov av anslag för berörda ändamål förelegat i den omfattning, vari medel för ändamålet anvisats, torde det näppeligen kunna bestridas, att ett ytterligare behov av medel för samma ändamål komme att uppstå, sedan skogsvårdslagen erhållit tillämpning inom kustlanden samt den enskilde skogsägaren underkastats vittgående skyldigheter i fråga om tryggande av återväxt efter skedd avverkning. Styrelsen hölle alltså före, att även efter sagda tidpunkt anslag till ifrågavarande ändamål fortfarande borde utgå av statsmedel.

Beträffande storleken av det statsanslag, som för ändamålet borde anvisas, har domänstyrelsen anført följande:

Det syntes styrelsen lämpligt, att tillsvidare och intill dess skogsvårdsstyrelserna såsom representerande i huvudsak orternas skogsvårdande intressen hunnit att inom sina verksamhetsområden skapa opinion för sin verksamhet, i vilket avseende man torde få förutsätta, att sagda styrelser icke lämnade någon möda osparad, frågan om anvisande av statsanslag icke gjordes beroende av huruvida bidrag för samma ändamål anvisades från orterna. Som en följd härav torde icke kunna ifrågasättas, att efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustlanden större anslag för främjande av skogsvård i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar än dittills utgått eller 98,000 kronor anvisades av statsmedel. Av denna summa torde för understödjande av den enskilda skogsvården i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar böra reserveras ett belopp av 20,000 kronor, varefter återstoden eller 78,000 kronor torde böra fördelas emellan skogsvårdsstyrelserna i Norrbottens och Västerbottens län.

Domän-
styrelsen.

Till upplysning om grunderna för beräkningen av det belopp, 20,000 kronor, som enligt domänstyrelsens mening borde reserveras för understödjande av skogsvården i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar, har domänstyrelsen — efter framhållande att de medel, som för 1924 stode till Västerbottens och Norrbottens läns hushållningssällskaps förfogande för främjande av den enskilda skogsvården inom länen uppginge beträffande Västerbottens län till 80,000 kronor och beträffande Norrbottens län till 40,000 kronor, samt att dessa belopp måste anses såsom ett minimum i fråga om de för berörda ändamål erforderliga anslag — vidare anfört:

Hushållningssällskapen i Västerbottens och Norrbottens län hade av de medel, som stått till sällskapens förfogande för nyss angivna ändamål, understött den enskilda skogsvården såväl i lappmarkerna som i kustlanden. Den andel av dessa medel, som härvid kommit den enskilda skogsvården i lappmarkerna till del, hade under skilda år varit något olika, men torde för de senare åren kunna angivas till omkring 15 procent. I denna andel torde emellertid ej i nämnvärd mån hava ingått förvaltningskostnader utan torde densamma huvudsakligen hava avsett medel, som direkt utbetalats till vissa skogsägare för skogsvårdens främjande. På grund härav torde man kunna beräkna, att de understöd, som av ifrågavarande medel kommit den enskilda skogsvården i lappmarkerna till godo, årligen uppgått beträffande Västerbottens läns lappmark till 12,000 kronor och beträffande Norrbottens läns lappmark till cirka 6,000 kronor.

Då domänstyrelsen beräknat hela det belopp, som borde reserveras för främjande av skogsvård i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar till 20,000 kronor, har styrelsen uppenbarligen utgått från att 2,000 kronor erfordrades för skogsvården i Särna och Idre.

Beträffande fördelningen mellan skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län av det belopp, 78,000 kronor, som domänstyrelsen ansett böra av statsmedel ställas till dessas förfogande för främjande av skogsvård i länens kustland, har domänstyrelsen anfört, att styrelsen visserligen icke ägde närmare kännedom, huruvida för 1925 behovet av andel uti detta anslag kunde vara lika stort inom båda länen, men att — då man finge antaga, att skogsvårdsnämnderna i största möjliga omfattning till nämnda tidpunkt avvecklat sin verksamhet och att i varje fall full användning för ett anslag uppgående till hälften av nyssnämnda belopp, 78,000 kronor, eller 39,000 kronor funnes inom båda länen — det syntes, som om med hänsyn härtill nämnda anslag borde delas lika emellan de två nytillkomna skogsvårdsstyrelserna.

Departements-
chefen.

I likhet med domänstyrelsen finner jag det vara av behovet pakallat, att därest skogsvårdslagen utsträcker att gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland från och med den 1 januari 1925, de blivande skogsvårdsstyrelserna i nämnda län redan under 1925 erhålla bidrag av statsmedel för understödjande av skogsvården å de skogar, som komma att lyda under lagen. Det ligger nämligen i öppen dag, att den skogsvårdande verksamhet, som skogsvårdsnämnderna under en följd av år med bidrag av

statsmedel bedrivit inom länens kustland, efter skogsvårdslagens ikraftträdande därstädes bör fullföljas och utvecklas av de nya skogsvårdsstyrelserna. Skall detta kunna ske, torde det emellertid vara nödvändigt, att staten alltjämt ekonomiskt understödjer denna verksamhet.

Beträffande storleken av det statsanslag, som i sådant avseende erfordras under 1925, lärer det visserligen, på sätt domänstyrelsen framhållit, böra antagas, att ett ökat behov att erhålla understöd från staten för ifrågavarande ändamål kommer att yppas efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustlanden, men torde detta ökade behov näppeligen komma att framträda i mera avsevärd mån under skogsvårdsstyrelsernas första verksamhetstid. Därjämte är att märka, att det nu ifrågasatta anslaget torde, i likhet med vad som gäller om de statsbidrag, som utgå till de nuvarande skogsvårdsstyrelserna, böra ställas till de nya skogsvårdsstyrelsernas förfogande utan villkor om ortsbidrag, samt att med hänsyn härtill det för närvarande näppeligen synes böra ifrågasättas, att anslaget höjes utöver det belopp, som nu utgår av statsmedel för understödjande av den enskilda skogsvården i kustlanden. På grund härav och då, på sätt domänstyrelsen framhållit, sistnämnda belopp kan beräknas till 78,000 kronor, finner jag detta belopp böra läggas till grund för beräkning av medelsbehovet i förevarande avseende under 1925. Jag förutsätter emellertid härvid, att landstingen och hushållningssällskapen i Västerbottens och Norrbottens län, oaktat, såsom nämnt, lämnande av ortsbidrag ej bör uppställas såsom villkor för åtnjutande av bidrag från statsanslaget, jämväl för tiden efter den 1 januari 1925 komma att anvisa medel för ifrågavarande ändamål i väsentligen samma utsträckning som för närvarande.

Beträffande fördelningen mellan de blivande skogsvårdsstyrelserna av det nu ifrågasatta statsanslaget ansluter jag mig till den av domänstyrelsen härutinnan hävdade uppfattningen, att anslaget bör delas lika mellan de båda styrelserna.

På grund av vad jag nu anfört och under hänvisning till den beräkning av de nya skogsvårdsstyrelsernas administrationskostnader för tiden 1 oktober 1924—31 december 1925, som jag i det föregående framlagt, anser jag det totala medelsbehovet för nyssangivna tid böra upptagas för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län till (120,000 + 39,000) 159,000 kronor och för skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län till (100,000 + 39,000) 139,000 kronor eller för båda styrelserna till 298,000 kronor.

Vad angår frågan om anvisande av statsanslag för främjande av skogsvård i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925 torde jag senare få återkomma härtill.

Jag torde härefter få närmare ingå på frågan om sättet för anvisande av de statsmedel, som erfordras för täckande av de nya skogsvårdsstyrelsernas nyss angivna behov,

Härvid tillåter jag mig till en början erinra om att riksdagen för ettvar

Sättet för anvisande av erforderliga medel till skogsvårdsstyrelserna.

av åren 1921 och 1922 samt budgetåret 1923—1924 anvisat ett extra reservationsanslag å 150,000 kronor till skogsvårdens befrämjande, av vilket anslag bidrag utgått till de nuvarande skogsvårdsstyrelserna dels för bestridande av dessas administrationskostnader och dels för understödjande av skogsvårdsåtgärder. Beträffande det för budgetåret 1923—1924 anvisade anslaget, vilket anslag avser bidrag för kalenderåret 1923, har riksdagen medgivit Kungl. Maj:t att i mån av förefallande behov fördela detsamma mellan vederbörande skogsvårdsstyrelser. Skogsvårdsstyrelse, som erhållit bidrag från ifrågavarande anslag, äger efter gottfinnande använda bidraget för täckande av sina förvaltningskostnader eller främjande av skogsvårdsåtgärder.

Domänstyrelsen har nu hemställt, att det statsanslag, som kunde komma att beviljas för tillgodoseende av de nya skogsvårdsstyrelsernas behov, måtte anvisas på samma villkor som nyss nämnda anslag å 150,000 kronor. Till stöd härför har domänstyrelsen anfört, att sistnämnda skogsvårdsstyrelser ej borde hindras av för snävt tilltagna villkor, vilka lätt kunde för dem medföra svårigheter att anpassa sig efter rådande förhållanden. I anslutning härtill har domänstyrelsen — som utgått från att de nya skogsvårdsstyrelserna skulle träda i verksamhet först den 1 januari 1925 och på grund härav beräknat styrelsernas medelsbehov för tiden till berörda års utgång till sammanlagt 288,000 kronor — framhållit, att för tillgodoseende av detta behov förenämnda anslag å 150,000 kronor syntes böra höjas med 288,000 kronor till 438,000 kronor.

Statskontoret har i förevarande avseende anfört följande:

Då det för budgetåret 1923—1924 anvisade anslaget å 150,000 kronor för skogsvårdens befrämjande avsåge bidrag för kalenderåret 1923 men det för samma budgetår anvisade anslaget å 98,000 kronor för skogsvård i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idresocknar avsåge kalenderåret 1924, kunde det knappast ifrågakomma, att för budgetåret 1924—1925 sammanföra en del av det senare anslaget med det förra. Ej heller i övrigt torde någon förstärkning av det anslag, som kunde komma att uppföras i riksstaten för 1924—1925 för skogsvårdens befrämjande under 1924, kunna disponeras för de först från och med 1925 nytillkomna skogsvårdsstyrelsernas behov. I syfte att för framtiden allenast ett anslag för skogsvårdens befrämjande måtte i riksstaten uppföras, syntes därför för budgetåret 1924—1925 böra upptagas ett särskilt anslag avsett för de nya skogsvårdsstyrelsernas behov för första halvåret 1925, medan det äldre anslaget för skogsvårdens befrämjande borde för budgetåret 1925—1926 upptagas med så stort belopp, att därmed kunde tillgodoses behovet såväl under hela år 1925 för de äldre skogsvårdsstyrelserna som under andra halvåret 1925 för skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län. Därest domänstyrelsens förut omförmälda beräkning lades till grund för skogsvårdsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län medelsbehov för 1925, skulle således för budgetåret 1924—1925 uppföras ett särskilt anslag $\left(\frac{288,000}{2} =\right)$ 144,000 kronor för dessa styrelsernas behov under första halvåret 1925. Det nuvarande anslaget till skogsvårdens befrämjande skulle för samma budgetår upptagas med oförändrat

belopp eller 150,000 kronor, därest ej behov av ökning av anslaget förefunnas av annan anledning. För budgetåret 1925—1926 skulle anslaget till skogsvårdens befrämjande, avseende kalenderåret 1925, enligt ovan angivna beräkningsgrunder upptagas med $(144,000 + 150,000 =)$ 294,000 kronor, varemot något särskilt anslag för de nya skogsvårdsstyrelsernas räkning ej skulle erfordras.

Statskontoret — som tillstyrkt uppförandet i riksstaten dels för budgetåret 1924—1925, förutom av nyssangivna anslag å 144,000 kronor, av förut omnämnda anslag å 85,126 kronor för beredande av ersättning åt domänfonden för avlöning av den för dimensionslagens handhavande anställda ordinarie skogsstatspersonal under första halvåret 1925 ävensom av ett anslag å 20,000 kronor för främjande av skogsvård i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar, dels ock för budgetåret 1925—1926, förutom av förut angivna anslag å 294,000 och 20,000 kronor, av ett anslag å 170,252 kronor för beredande av ersättning åt domänfonden för avlöning av nyssnämnda skogsstatspersonal under berörda budgetår — har vidare i förevarande avseende anfört:

»Därest vad statskontoret i ärendet sålunda hemställt vinner beaktande, skulle statsverkets utgifter för ifrågavarande ändamål, vilka för budgetåret 1923—1924 upptagits med $(98,000 + 150,000 + 380,000^1 =)$ 628,000 kronor, för budgetåret 1924—1925 komma att uppgå till $(20,000 + 150,000 + 144,000 + 380,000^2 + 85,126 =)$ 779,126 kronor, medan dessa utgifter för budgetåret 1925—1926 skulle, under i övrigt lika förhållanden, uppgå till $(20,000 + 294,000 + 170,252 =)$ 484,252 kronor. Därest det emellertid av statsfinansiella skäl skulle anses önskligt, att denna ojämna belastning av budgetåret 1924—1925 och budgetåret 1925—1926 utjämnas, synes de nya skogsvårdsstyrelsernas behov för första halvåret 1925 av medel för administrations- m. fl. kostnader, här ovan upptagna till 144,000 kronor, kunna tillgodoses på det sätt, att nämnda styrelser berättigas att i mån av behov hos statskontoret erhålla förskott, Västerbottens läns skogsvårdsstyrelse med högst 77,000 kronor och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelse med högst 67,000 kronor, från de skogsvårdsavgifter, som redovisas till statskontoret för att i mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser. Då dessa medel, vilka inflyta i början av ett kalenderår och fördelas först i slutet av samma år, icke göras räntebärande, lärer ränta å förskotten icke behöva erläggas. För att bereda skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län tillgång till återbetalning av dessa förskott maste emellertid ett mot den sammanlagda högsta förskottssumman svarande anslag av 144,000 kronor uppföras i riksstaten för budgetåret 1925—1926 till särskilt bidrag till skogsvårdsstyrelsernas i nämnda län administrations- m. fl. kostnader för kalenderåret 1925. Genom en sådan anordning skulle statsverkets utgifter för ifrågavarande ändamål komma att — så vitt nu kan förutses — uppgå för budgetåret 1924—1925 till $(779,126 - 144,000 =)$ 635,126 kronor och för budgetåret 1925—1926 till $(484,252 + 144,000 =)$ 628,252 kronor eller således bliva ungefär lika stora för båda budgetåren. De närmare föreskrifterna angående utlämnande och återbetalning av förskotten torde få ankomma på Kungl. Maj:t att meddela.»

¹ Detta belopp avser ersättning till domänfonden för avlöning under 1923 av den för dimensionslagens handhavande anställda skogsstatspersonal.

² Beloppet avser ersättning till domänfonden för avlöning under 1924 av den för dimensionslagens handhavande anställda skogsstatspersonal.

Departements-
chefen.

På sätt jag tidigare framhållit, torde de nya skogsvårdsstyrelsernas förut-
angivna medelsbehov under 1925 och sista kvartalet 1924 i sin helhet bära
täckas genom anslag av statsmedel. I likhet med domänstyrelsen finner jag
det önskvärt, att berörda medel anvisas under enahanda villkor som före-
nämnda anslag å 150,000 kronor till skogsvårdens befrämjande samt ställas
till förfogande genom höjning av berörda anslag. Vad angår det för budget-
året 1924—1925 äskade anslaget för skogsvårdens befrämjande, har emeller-
tid någon höjning av detta anslag ej ifrågasatts i statsverkspropositionen till
innevarande års riksdag, enär anslaget avser bidrag till de nuvarande skogs-
vårdsstyrelserna under kalenderåret 1924 och vid sådant förhållande förhöj-
ning av anslaget för tillgodoseende av de nya skogsvårdsstyrelsernas behov
under 1925 ej ansetts lämpligen kunna äga rum. Däremot torde intet vara
att erinra däremot, att det anslag, som kommer att anvisas för budgetåret
1925—1926 till skogsvårdens befrämjande under 1925, förstärkes i sådan
grad, att jämväl de nya skogsvårdsstyrelsernas behov under samma år och
sista kvartalet av 1924 därur kan täckas. För vinnande av detta syfte bör
sistnämnda anslag höjas med det belopp, 298,000 kronor, vartill berörda be-
hov i det föregående beräknats, eller till 448,000 kronor, och bör framställ-
ning härom göras till 1925 års riksdag.

Då emellertid medel å nyss angivna anslag ej bliva disponibla förrän från
och med den 1 juli 1925, läser den nu förordade lösningen av frågan om
anslag till de nya skogsvårdsstyrelserna förutsätta, att erforderliga förskott
ställas till dessas förfogande för tillgodoseende av deras behov för tiden före
berörda dag. Beträffande sättet för beredande av dylika förskott finner jag
den av statskontoret härutinnan anvisade utvägen, att förskotten skulle till-
handahållas skogsvårdsstyrelserna från de under 1924 erlagda skogsvårds-
avgifter, som i början av 1925 skola redovisas till statskontoret för att i
mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser,
innefatta ett beaktansvärt uppslag. Då sagda avgifter, vilka torde kunna
beräknas uppgå till minst 200,000 kronor, ej lämpligen kunna fördelas bland
därtill berättigade skogsvårdsstyrelser förrän i slutet av 1925, komma dessa
skogsvårdsstyrelser ej att tillskyndas någon olägenhet, om en del av samma
avgifter under första halvåret 1925 disponeras på nyss angivna sätt. Ej
heller från de nya skogsvårdsstyrelsernas synpunkt torde något vara att
erinra mot statskontorets berörda förslag. Den omständigheten, att de nya
skogsvårdsstyrelserna ej skulle utfå ifrågavarande förskott förrän i början
av 1925, torde för dem ej medföra nämnvärd olägenhet, enär de utan svä-
righet genom tillfälliga lån torde kunna bereda sig medel för bestridande
av de jämförelsevis obetydliga utgifter, som de dessförinnan måste vidkän-
nas. På grund härav och då, såsom statskontoret framhållit, någon ränta
å ifrågavarande förskott ej torde bära beräknas, finner jag mig bära till-
styrka, att de nya skogsvårdsstyrelserna berättigas att under första halvåret
1925 i mån av behov hos statskontoret utfå förskott från förenämnda skogs-
vårdsavgifter med högst hälften av det belopp, vartill styrelsernas medels

behov under 1925 samt sista kvartalet 1924 i det föregående beräknats, eller skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län med högst 79,500 kronor och skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län med högst 69,500 kronor, mot skyldighet att återbetala sålunda erhållna förskott genom motsvarande avdrag å de statsbidrag, som komma att tilldelas styrelserna för 1925 och sista kvartalet 1924.

Då disponerandet av ifrågavarande skogsvårdsavgifter på nu föreslaget sätt ej torde kunna ske utan riksdagens medgivande, torde sådant medgivande nu böra begäras.

De närmare föreskrifterna rörande förskottens utlämnande och återbetalning torde, på sätt statskontoret framhållit, böra ankomma på Kungl. Maj:tt att meddela.

Jag tillåter mig i detta sammanhang framhålla, att den sålunda föreslagna anordningen att bereda de nya skogsvårdsstyrelserna erforderliga medel under första halvåret 1925 ej kommer att få någon motsvarighet under följande år. Visserligen torde även under dessa år de statsbidrag, som då komma att tilldelas de nya skogsvårdsstyrelserna, bliva tillgängliga först från och med den 1 juli, men är härvid att märka, att från och med 1926 skogsvårdsavgifter komma att inflyta till styrelserna i början av varje år samt att, så vitt nu kan bedömas, dessa avgifter åtminstone i huvudsak torde komma att förslå till bestridande av de utgifter, som styrelserna måste vidkännas, intill dess statsbidragen bliva disponibla.

Jag torde härefter få övergå till frågan om anvisande av medel för främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925.

På sätt förut omförmäلتs utgår för närvarande bidrag till detta ändamål från förenämnda anslag å 98,000 kronor. Domänstyrelsen har beräknat det belopp, som av sagda anslag användes till understödande av den enskilda skogsvården i lappmarkerna, till 18,000 kronor. Vad angår Särna och Idre beräknades, såsom nämnt, i statsverkspropositionen till 1917 års riksdag (IX H. T. sid. 261) det belopp, som erfordrades för den enskilda skogsvården därstädes, till 2,000 kronor.

Domänstyrelsen har föreslagit, att ett belopp av 20,000 kronor måtte anvisas för ifrågavarande ändamål under 1925 att utgå utan villkor om ordsbidrag. Beträffande beloppets användande har domänstyrelsen framhållit, att detsamma torde böra ställas till domänstyrelsens förfogande att efter närmare av Kungl. Maj:tt meddelade bestämmelser användas för ifrågavarande ändamål. I följd härav borde beloppet anvisas särskilt och icke sammanföras med anslag, som stülldes till skogsvårdsstyrelsernas förfogande.

Statskontoret har anslutit sig till vad domänstyrelsen i förevarande avseende föreslagit.

Även jag anser, att, därest skogsvårdslagen antages att gälla i kustlanden från och med den 1 januari 1925, ett särskilt statsanslag bör anvisas för

Frågan om anslag för främjande av skogsvård i lappmarkerna m. fl områden.

Departementschefen.

budgetåret 1924—1925 till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925. Vad angår storleken av detta anslag, finner jag ej anledning till erinran mot det av domänstyrelsen härutinnan föreslagna beloppet, 20,000 kronor, som torde i stort sett motsvara det bidrag, som för närvarande utgår av statsmedel för nyss angivna ändamål. Från ifrågavarande anslag torde dock understöd böra lämnas jämväl till de i kustlanden belägna skogar, som lyda under lappmarkslagen, vilka skogar äro avsedda att kvarstå under skogsstatens tillsyn och sålunda bliva uteslutna från rätt att erhålla bidrag från de blivande skogsvårdskassorna i länen. Någon höjning av anslaget belopp torde emellertid ej härav föranledas. Då tillsynen å ifrågavarande skogar helt utövas av skogsstatens personal, synas övervägande skäl tala för att anslaget, på sätt domänstyrelsen föreslagit, ställes till styrelsens förfogande att enligt av Kungl. Maj:t meddelade föreskrifter användas för angivet ändamål. Härav torde följa, att anslaget bör anvisas utan villkor om ortsbidrag. Ehuru tilldelning från anslaget givetvis huvudsakligen och i första rummet bör ske till de mindre skogsägarna, torde, därest anslagets förvaltning kommer att handhavas på sätt nyss angivits, tillräckliga skäl ej föreligga att under alla förhållanden utesluta bolag från rätt till bidrag från detsamma, vadan något villkor i sådant syfte ej torde böra uppställas. I likhet med förenämnda anslag å 98,000 kronor torde nu ifrågavarande anslag böra anvisas såsom extra reservationsanslag.

Av den ståndpunkt, som jag sålunda intagit beträffande sistnämnda anslagsfråga samt frågan om anslag till de nya skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län, följer, att det belopp å 98,000 kronor, som i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag beräknats för budgetåret 1924—1925 till främjande av skogsvård å enskildas skogar i nämnda län samt Särna och Idre socknar, ej behöver tagas i anspråk för berörda ändamål utom så vitt angår 20,000 kronor, som enligt vad förut nämnts böra äiskas för understödande av skogsvård i lappmarkerna m. fl. områden.

På grund av vad jag sålunda anfört hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels medgiva, att skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län må under första halvåret 1925 av den andel av de under 1924 erlagda skogsvårdsavgifter, som skall redovisas till statskontoret, i mån av behov erhålla förskott, skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län med högst 79,500 kronor och skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län med högst 69,500 kronor, mot skyldighet att återbetala sålunda erhållna förskott genom motsvarande avdrag å de statsbidrag, som komma att tilldelas styrelserna för 1925 och sista kvartalet 1924,

dels ock till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar med flera områden för budgetåret 1924—1925 anvisa ett *extra reservationsanslag* av..... kronor 20,000.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen förordna, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Joh:s Thygesen.